

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: PR-910/2025-27

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Moniki Ferić, u pravnoj stvari tužitelja Marka Zanoški iz Tuhelja, Lipnica Zagorska 11A, OIB: 63871664417, zastupanog po punomoćniku Krešimiru Grubišiću, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Zagrebački električni tramvaj d.o.o. iz Zagreba, Ozaljska 105, OIB: 82031999604, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 26. svibnja 2026., u prisutnosti punomoćnika stranaka, 3. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I./ Utvrđuje se da je tužitelj Marko Zanoški iz Tuhelja, Lipnica Zagorska 11A, OIB: 63871664417, temeljem Ugovora o radu sklopljenog dana 20.10.2015. sa tuženikom Zagrebački električni tramvaj d.o.o. iz Zagreba, Ozaljska 105, OIB: 82031999604, obavljao poslove koji su istovjetni poslovima radnog mjesta „VOZAČ AUTOBUSA III“.

II./ Nalaže se tuženiku Zagrebački električni tramvaj d.o.o., Zagreb, Ozaljska 105, OIB: 82031999604, da isplati tužitelju Marku Zanoški iz Tuhelja, Lipnica Zagorska 11A, OIB: 63871664417, iznos od ukupno 3.628,69 eura bruto sa zakonskim zateznim kamatama, izuzev zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza poreza na dohodak, tekuće:

- na iznos od 25,38 eura počevši od 16.11.2015. godine pa do isplate,
- na iznos od 109,87 eura počevši od 16.12.2015. godine pa do isplate,
- na iznos od 114,10 eura počevši od 16.01.2016. godine pa do isplate,
- na iznos od 109,29 eura počevši od 16.02.2016. godine pa do isplate,
- na iznos od 98,54 eura počevši od 16.03.2016. godine pa do isplate,
- na iznos od 105,22 eura počevši od 16.04.2016. godine pa do isplate,
- na iznos od 104,08 eura počevši od 16.05.2016. godine pa do isplate,
- na iznos od 123,44 eura počevši od 16.06.2016. godine pa do isplate,
- na iznos od 104,16 eura počevši od 16.07.2016. godine pa do isplate,
- na iznos od 118,17 eura počevši od 16.08.2016. godine pa do isplate,
- na iznos od 124,74 eura počevši od 16.09.2016. godine pa do isplate,
- na iznos od 111,42 eura počevši od 16.10.2016. godine pa do isplate,
- na iznos od 106,92 eura počevši od 16.11.2016. godine pa do isplate,
- na iznos od 114,51 eura počevši od 16.12.2016. godine pa do isplate,
- na iznos od 115,30 eura počevši od 16.01.2017. godine pa do isplate,
- na iznos od 110,75 eura počevši od 16.02.2017. godine pa do isplate,

- na iznos od 93,32 eura počevši od 16.03.2017. godine pa do isplate,
- na iznos od 108,98 eura počevši od 16.04.2017. godine pa do isplate,
- na iznos od 123,64 eura počevši od 16.05.2017. godine pa do isplate,
- na iznos od 120,33 eura počevši od 16.06.2017. godine pa do isplate,
- na iznos od 115,87 eura počevši od 16.07.2017. godine pa do isplate,
- na iznos od 108,71 eura počevši od 16.08.2017. godine pa do isplate,
- na iznos od 116,87 eura počevši od 16.09.2017. godine pa do isplate,
- na iznos od 102,60 eura počevši od 16.10.2017. godine pa do isplate,
- na iznos od 113,85 eura počevši od 16.11.2017. godine pa do isplate,
- na iznos od 116,33 eura počevši od 16.12.2017. godine pa do isplate,
- na iznos od 124,64 eura počevši od 16.01.2018. godine pa do isplate,
- na iznos od 83,45 eura počevši od 16.02.2018. godine pa do isplate,
- na iznos od 80,07 eura počevši od 16.03.2018. godine pa do isplate,
- na iznos od 117,55 eura počevši od 16.04.2018. godine pa do isplate,
- na iznos od 113,26 eura počevši od 16.05.2018. godine pa do isplate,
- na iznos od 114,67 eura počevši od 16.06.2018. godine pa do isplate,
- na iznos od 114,65 eura počevši od 16.07.2018. godine pa do isplate,
- na iznos od 95,51 eura počevši od 16.08.2018. godine pa do isplate,
- na iznos od 107,23 eura počevši od 16.09.2018. godine pa do isplate,
- na iznos od 110,62 eura počevši od 16.10.2018. godine pa do isplate,

po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena za razdoblje od dospijeća do 31. prosinca 2022., a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III./ Nalaže se tuženiku Zagrebački električni tramvaj d.o.o., Zagreb, Ozaljska 105, OIB: 82031999604, da tužitelju Marku Zanoški iz Tuhelja, Lipnica Zagorska 11A, OIB: 63871664417, naknadi parnični trošak u iznosu od 1.462,50 eura sa zakonskim zateznom kamatom tekućim od 3. srpnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je zaposlenik tuženika u razdoblju od 26.10.2015. godine do danas. Tužitelj je u razdoblju od 26.10.2015. godine do 31.12.2017. godine bio zaposlenik društva ZAGREBAČKI HOLDING d.o.o. - podružnica Zagrebački električni tramvaj iz Zagreba, Ozaljska 105 (koje društvo je prednik ovdje tuženika), temeljem sljedećih ugovora o radu: Ugovor o radu (na određeno vrijeme) od 20.10.2015. godine, Ugovor o radu (na neodređeno vrijeme) od 17.05.2016. godine, Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 05.10.2018. godine. Zagrebački holding

d.o.o. je dana 29.12.2017. godine proveo statusnu promjenu, odnosno podjelu na način da je došlo do izdvajanja podružnice Zagrebački električni tramvaj iz društva Zagrebački holding d.o.o. te osnivanja novog društva Zagrebački električni tramvaj d.o.o. na koje je prenesen dio društva Zagrebački holding d.o.o. Sukladno članku 137. st. 1. Zakona o radu, nakon predmetnog izdvajanja, ugovori o radu tužitelja s danom 01.01.2018. godine preneseni su na novoosnovano društvo, ovdje tuženika, Zagrebački električni tramvaj d.o.o., slijedom čega je tužitelj od 01.01.2018. god. zaposlenik tuženika što je vidljivo temeljem platnih listi i tužiteljevih ugovora o radu. Članak 137. stavak 13. Zakona o radu propisuje da ukoliko se poduzeće, dio poduzeća, gospodarska djelatnost ili dio gospodarske djelatnosti prenosi na novog poslodavca, novi poslodavac solidarno s poslodavcem koji prenosi poduzeće, dio poduzeća, obavljanje gospodarske djelatnosti ili dijela gospodarske djelatnosti, odgovara za obveze prema radnicima nastale do dana prenošenja poduzeća, dijela poduzeća, obavljanja gospodarske djelatnosti ili dijela gospodarske djelatnosti. Ugovorima o radu na sklopljenim 20.10.2015. godine i 17.05.2016. godine tužitelj je bio zaposlen na radnom mjestu „Vozač autobusa I“, šifra radnog mjesta ZS182, Organizacijska jedinica Autobusni promet Podsused. U članku 9. odnosno 5. ovih Ugovora određeno je kako će se tužitelju za obavljanje poslova radnog mjesta „Vozač autobusa I“ obračunavati i isplaćivati plaća sukladno koeficijentu složenosti poslova 2,20. Tužitelj je dana 05.10.2018. godine sklopio sa tuženikom ugovor na neodređeno vrijeme kojim je zaposlen na radnom mjestu „Vozač autobusa III“, šifra radnog mjesta ZS184, organizacijska jedinica - Autobusni promet. U članku 6. ovog ugovora o radu određeno je kako će se tužitelju za obavljanje poslova radnog mjesta „Vozač autobusa III“ obračunavati i isplaćivati plaća sukladno koeficijentu složenosti poslova 2,40. Sklapanjem ovog ugovora o radu tužitelj je po pitanju koeficijenta složenosti poslova napokon izjednačen sa ostalim radnicima tuženika koji su u razdoblju od 20.10.2015. god. pa do 30.09.2018. obavljali iste poslove kao i on, ali im se plaća obračunavala i isplaćivala primjenom različitog/višeg koeficijenta složenosti poslova tj. koeficijenta 2,40 - odnosno za isti rad dobivali su višu plaću zahvaljujući primjeni višeg koeficijenta. Tužitelj podnosi ovu tužbu budući da je od trenutka potpisivanja Ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 20.10.2015. godine pa do 30.09.2018. godine bio diskriminiran u odnosu na druge radnike tuženika koji su obavljali iste poslove kao i on, a plaća im se obračunavala i isplaćivala primjenom različitog/višeg koeficijenta složenosti poslova tj. koeficijenta 2,40 - odnosno za isti rad su dobivali višu plaću zahvaljujući primjeni višeg koeficijenta. Tuženik je ovakvo svoje neosnovano i diskriminatorno postupanje prema tužitelju (a i brojnim drugim radnicima koji su radili na istom radnom mjestu) temeljio na Sporazumu sklopljenom dana 29.08.2014. god. između Zagrebačkog holdinga d.o.o. – Podružnice Zagrebački električni tramvaj sa jedne i nekoliko sindikata koji su djelovali u Zagrebačkom holdingu d.o.o. – Podružnica Zagrebački električni tramvaj sa druge strane. Navedenim Sporazumom ugovorne strane su se (među ostalim) protupravno dogovorile: „da se za sve novozaposlene radnike utvrdi ulazni koeficijent radnog mjesta umanjen za iznos od 0,20 do 0,40 u odnosu na postojeći koeficijent, izuzev novo zaposlenih radnika kojima se staž računa u uvećanom trajanju, te im umanjenje ne može biti veće od 0,20.“ Ovaj sporazum je utvrđen ništetnim pravomoćnom presudom Općinskog radnog suda u Zagrebu, posl. broj: Pr-5028/2018 od 05.04.2019. godine, a ista je potvrđena presudom Županijskog suda u Zagrebu posl. broj: Gžr-1251/2019 od 21.10.2020. Osim navedenog, iz dostavljenih platnih lista tužitelja za utuženo razdoblje vidljivo je da se tužitelju za radno mjesto vozača autobusa trebao primjenjivati koeficijent 2,40. Unatoč tome, tuženik je potpuno neosnovano i diskriminatorno u odnosu na ostale radnike koji su u navedenom razdoblju radili isti posao, vršio korekcije koeficijenta na štetu tužitelja na način da mu

je od pripadajućeg koeficijenta 2,40 oduzimao - 0,20 te mu je plaće obračunavao prema koeficijentu složenosti poslova 2,20. Punomoćnik tužitelja ovim putem predlaže i saslušanje radnika koji su tijekom utuženog razdoblja radili kod tuženika na istom radnom mjestu kao i tužitelj ali su za svoj rad dobivali veći koeficijent (tj. plaća im se izračunavala po koeficijentu 2,40) kako bi Naslov mogao službenim putem od tuženika zatražiti podatak o tome po kojem se koeficijentu tijekom utuženog razdoblja obračunavala i isplaćivala plaća tim radnicima. Posebno napominjemo kako je sudska praksa po ovom pravnom pitanju već zauzela stav koji je jasno izražen u presudi Naslova, posl. broj: Pr-4189/2018 od 31.03.2020. god., a potvrđenom presudom Županijskog suda u Splitu, posl. broj: Gž R-719/2020 od 28.01.2021. Budući da je Ugovorima o radu od 20.10.2015. godine i 17.05.2016. godine, nezakonito ugovoreno da se tužitelju plaća obračunava i isplaćuje sukladno koeficijentu složenosti poslova 2,20, a ne 2,40 (s obzirom da je Sporazum od dana 29.08.2014. godine na kojem je tuženik temeljio opisano neosnovano umanjanje koeficijenta tuženika za 0,20 u utuženom razdoblju - proglašen ništetnim), to je tuženik bio dužan tužitelju obračunavati i isplaćivati plaću sukladno koeficijentu 2,40 te mu nadoknaditi razliku neisplaćenog dijela koeficijenta za cjelokupno utuženo razdoblje (26.10.2025. god. Pa do zaključno 30.09.2018. god.) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama. Osim toga tužitelj je od trenutka potpisivanja Ugovora o radu sa tuženikom od 20.10.2015. godine pa do 30.09.2018. godine bio diskriminiran u odnosu na druge radnike tuženika koji su obavljali iste poslove kao i on (jer između radnog mjesta „Vozač autobusa I i Vozač autobusa III ne postoje nikakve razlike niti po razini osposobljenosti, niti po poslovima koje ta radna mjesta obuhvaćaju, niti po uvjetima rada, niti po vrijednosti rada koji se obavlja), a plaća se tim radnicima obračunavala i isplaćivala primjenom različitog/višeg koeficijenta složenosti poslova tj. koeficijenta 2,40 - odnosno za isti rad su dobivali višu plaću zahvaljujući primjeni višeg koeficijenta. Temeljem izračuna razlike plaće primjenom koeficijenta 2,40 u skladu s podacima sadržanim u priloženoj platnoj listi, proizlazi kako je tužitelj za period od 01.11.2015. godine pa do dana 30.09.2018. godine uskraćen za ukupno 3.600,00 Eura bruto, a koji iznos predstavlja razliku plaća koje su mu morale biti obračunate i isplaćene po koeficijentu 2,40 i plaća koje su mu obračunate i isplaćene po koeficijentu 2,20. Slijedom navedenog, tužbenim zahtjevom preciziranim u podnesku od 29.4.2026 zahtijeva da sud utvrdi da je u utuženom periodu obavljao poslove istovjetne poslovima vozača tramvaja III. te da mu tuženik isplati razliku plaće u iznosu od 3.628,69 eura bruto i parnični trošak sve sa pripadajućim kamatama.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnov i visinu tužbenog zahtjeva tužitelja. Tuženik ističe da u ovom predmetu nisu ispunjene procesne pretpostavke za podnošenjem tužbe, jer je prije podnošenja tužbe tužitelj, ako je već smatrao da je njegovo pravo iz radnog odnosa povrijeđeno, morao uputiti zahtjev poslodavcu za zaštitu prava radnika, što je tužitelj propustio učiniti. Sukladno čl. 133. Zakona o radu (NN 93/17, 127/17, 98/19, 151/22, 64/23), radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio neko pravo iz radnog odnosa može u roku od 15 dana od dostave odluke kojom je povrijeđeno njegovo pravo, odnosno saznanja za povredu prava zahtijevati od poslodavca ostvarenje tog prava. Dakle, ako je tužitelj smatrao da mu je povrijeđeno njegovo pravo iz radnog odnosa, trebao je podnijeti zahtjev za zaštitu prava u roku propisanom u čl. 133. Zakona o radu. S obzirom da nisu ispunjene procesne pretpostavke za podnošenje predmetne tužbe, tuženik predlaže Naslovljenom sudu da tužbu i tužbeni zahtjev odbaci. Nadalje, u slučaju da Naslovljeni sud ne odbaci tužbu, tuženik ističe da su tužba i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neutemeljeni te tužitelj ničim ne dokazuje opravdanost svog tužbenog zahtjeva. Prvenstveno, tuženik ističe prigovor zastare na potraživanje tužitelja u cijelosti za razdoblje od listopada 2015.

godine do rujna 2018. Tužitelj je kod suda ustao tužbom radi isplate iznosa od 3.600,00 eura bruto, a koji iznos predstavlja razliku plaća za koje smatra da su mu trebale biti obračunate i isplaćene po koeficijentu 2,40 i plaća koje su mu obračunate po koeficijentu 2,20. Nastavno na navode iz tužbe nesporno je da je tužitelj Marko Zanoški radnik kod tuženika i obavlja poslove vozača autobusa u Autobusnom prometu Podsused. Temeljem zaključenih ugovora o radu, od 23.10.2015. godine radniku je bio utvrđen koeficijent složenosti poslova 2,20 za radno mjesto „Vozač autobusa I“, sve do 5.10.2018. godine kada je tužitelj sklopio Ugovor o radu na neodređeno vrijeme za radno mjesto „Vozač III“, sa utvrđenim koeficijentom složenosti poslova 2,40. Tuženik napominje kako je tužiteljevo spominjanje Sporazuma od 29.8.2014. godine irelevantno za navedeni spor između stranaka. Sukladno Katalogu radnih mjesta po grupama složenosti poslova – Grupa složenosti poslova V. (VKV, SSS) 2,11 – 2,40, a koji je sastavni dio Pravilnika o organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta ZET-a iz 2015. godine, utvrđena su sljedeća radna mjesta: VOZAČ AUTOBUSA I – koeficijent složenosti poslova 2,20, VOZAČ AUTOBUSA II – koeficijent složenosti poslova 2,30, VOZAČ AUTOBUSA III – koeficijent složenosti poslova 2,40. Navedeni raspon koeficijenata složenosti poslova u skladu je s čl. 71. Temelnog Kolektivnog ugovora za radnike u trgovačkim društvima u vlasništvu Grada Zagreba, a prema kojem se radno mjesto vozača svrstava u V. grupu složenosti poslova sa koeficijentom složenosti poslova od 2,11 – 2,40. Navedeni raspon koeficijenata složenosti poslova u skladu je s čl. 70. Kolektivnog ugovora za radnike u trgovačkom društvu Zagrebački električni tramvaj d.o.o. iz 2019. godine i trenutno važećeg Kolektivnog ugovora iz 2023. godine, a prema kojem se radno mjesto vozača svrstava u II. grupu složenosti poslova sa koeficijentom složenosti poslova od 2,01 – 3,00. Dakle, plaća tužitelja je određena ugovorom o radu, u skladu s važećim aktima koje je donio poslodavac (Kolektivnim ugovorom). Prema odredbi čl. 90. važećeg Zakona o radu, poslodavac je dužan radniku obračunati i isplatiti plaću u iznosu utvrđenom ugovorom o radu. Prema tome, tuženik je izvršio svoju ugovornu obvezu. Obzirom na sadržaj tužbe i tužbenog zahtjeva tužitelja, tuženik navodi da sudska praksa ističe kako je poslodavac dužan isplatiti plaću sukladno zaključenom Ugovorom o radu s radnikom, što je vidljivo iz presude Županijskog suda u Zagrebu od 7.1.2020., Gž R-1627/2017 koja navodi: „...tuženik je tužitelju plaću obračunavao i isplaćivao sukladno sklopljenom Ugovoru o radu na neodređeno vrijeme. Iz navedenog proizlazi da je tuženik izvršio svoju ugovornu obvezu, a ugovor poslodavca i radnika o radnom mjestu i visini plaće nije protivan niti jednoj kogentnoj normi koja bi bila temelj za prihvaćanje tužbenog zahtjeva tužitelja kojim traže da sud naloži tuženiku da mu isplati plaću različitu od one koja je između njih ugovorena.“ Da tužitelj ima pravo na plaću koju je ugovorio potvrđuje dodatno i sljedeća odluka Vrhovnog suda od 25.4.2007. godine (Revr-225/2007): „Radnik u osnovi ima pravo na plaću koja je ugovorena između njega i poslodavca neovisno o ugovornom odnosu između poslodavca i drugih radnika. Pravilo sadržano u odredbi čl. 148. st. 1. ZOO/91 da ugovor stvara prava i obveze za ugovorne strane može se, uz uvjete iz čl. 6. ZR/95, primijeniti i na ugovor o radu. Za ishod ovog spora bilo je pravno odlučno (relevantno) odgovoriti na pitanje je li tuženik kao poslodavac tužiteljici kao radnici isplatio plaću u skladu s onim što je među njima ugovoreno, odnosno je li tuženik postupio sukladno ugovoru o radu, pravilniku o radu i odredbama čl. 88. do 95. ZR/95 kojima se uređuje plaća, a nije od značenja odnos između tuženika i drugih radnika.“ Tužitelj je mogao odbiti ponudu ugovora o radu, tj. ne potpisati isti ukoliko nije bio zadovoljan ponuđenim koeficijentom složenosti poslova 2,20 za radno mjesto „Vozač autobusa I“ za koje je zaključio ugovor o radu. Tužiteljevi navodi kako je u neravnopravnom položaju i diskriminiran u odnosu na druge zaposlenike tuženika koji su zaposleni na istom radnom mjestu su neutemeljeni i ničim dokazani, budući da

zaposlenici na navedenom radnom mjestu imaju utvrđen koeficijent složenosti poslova 2,20 i primaju plaću u skladu sa navedenim koeficijentom. Tuženik ukazuje da je ugovor o radu dvostrano obvezni pravni posao koji nastaje suglasnošću volja poslodavca i radnika. Tužitelju su već u vrijeme sklapanja ugovora o radu bile poznate sve činjenice i okolnosti vezane uz navedeno radno mjesto pa tako i odredbe vezane za određivanje plaće. Samim time, tužitelj je znao i pristao da mu plaća bude određena sukladno koeficijentu koji je određen za navedeno radno mjesto, odnosno 2,20. Tuženik se protivi prijedlogu tužitelja radi dostave platnih lista, odnosno podatka o tome po kojem se koeficijentu obračunavala plaća u utuženom razdoblju drugim radnicima koji su navodno obavljali isti posao kao i tužitelj, jer iz platnih lista neće biti vidljiv podatak o vrsti i sadržaju poslova koje isti obavljaju. Tuženik se protivi prijedlogu tužitelja da sud obveže tuženika na dostavu popisa vozača koji rade u Autobusnom prometu Podsused (napomena: tužitelj pogrešno predlaže dostavu popisa vozača tramvaja, obzirom je sam zaposlen na radnom mjestu vozača autobusa!) te podatak o tome po kojem koeficijentu im se obračunava plaća, jer prema raspoloživim podacima u tom Autobusnom prometu je zaposleno cca 600 vozača te se radi o vrlo opsežnim podacima, a osim toga takav podatak u ovom postupku ne može biti dokaz da tužitelj i ostali vozači koji primaju plaću na temelju koeficijenta 2,40 rade identične poslove te da je s te osnove tužitelj diskriminiran. Navodi tužitelja da tuženik neosnovano vrši korekciju koeficijenta za 0,20 su neistiniti, jer tužitelj prima plaću u skladu s koeficijentom radnog mjesta za koje je potpisao ugovor o radu. Podaci na isplatnim listama radnika automatski se ispisuju temeljem podataka koji se povlače iz sustava, odnosno programa Argosy kojeg poslodavac, ovdje tuženik, koristi za vođenje elektronske evidencije svih potrebnih osobnih podataka o radniku i podataka relevantnih za njegov radno pravni status i odnos kod poslodavca. Zbog ograničenosti mogućnosti akcija u sustavu i mogućnosti programa, a obzirom na kompleksne izmjene svih dosadašnjih organizacija i sistematizacija radnih mjesta koje je sa šiframa svih radnih mjesta potrebno evidentirati u samom sustavu, ovo pitanje je isključivo tehničke naravi i ne utječe na isplatu plaće koja je isplaćena sukladno ugovoru o radu kojeg je radnik sklopio. Netočni su navodi tužitelja da predloženi svjedoci, kao i svi ostali vozači autobusa kod tuženika kojima se obračunava plaća po koeficijentu 2,40, obavljaju isti posao u istim uvjetima kao i tužitelj te da među njima nema razlike, jer imaju istu stručnu spremu, vještine, odgovornost i uvjete u kojima obavljaju rad. Upravo suprotno navodima tužitelja, postoje razlike između svih vozača prema radnom iskustvu, vještinama i radu koji obavljaju, obzirom da voze različite autobusne linije. Iz priloženih ugovora o radu, za radno mjesto „Vozač III“, u čl. 2. u opisu poslova tog radnog mjesta, vidljivo je da, između ostalog, „Vozač III“ obavlja poslove mentora u okviru svog radnog mjesta, dok takav posao nije u opisu poslova radnog mjesta „Vozač I“. Zbog svega navedenog tuženik je razvrstao vozače u tri skupine (Vozač I, Vozač II, Vozač III) i za sva navedena radna mjesta je utvrdio da im pripada različit koef. složenosti poslova (2,20, 2,30 i 2,40). U utuženom razdoblju kod tuženika su na snazi bile karte radnog mjesta „Vozač autobusa I“ i „Vozač autobusa III“, iz kojih je vidljivo da postoji razlika, između ostalog, i u tome što se u Karti radnog mjesta za radno mjesto „Vozač autobusa I“ navodi kao potrebno radno iskustvo od 1 godine na poslovima vozača C i D kategorije, dok se za radno mjesto „Vozač autobusa III“ kao potrebno navodi radno iskustvo od 2 godine na poslovima vozača autobusa u ZET-u. Tuženik osporava visinu tužbenog zahtjeva, jer tužitelj nije priložio valjane dokaze na kojima temelji razlike plaće koje potražuje tužbom. Tužitelj nema pravo potraživati zakonske zatezne kamate na porez na dobit i na prirez kao sastavni dio bruto plaće radnika, jer prema čl. 22. st. 3. važećeg Zakona o porezu na dohodak, zatezne kamate

koje se na zakašnjele isplate plaće isplaćuju po sudskoj presudi, ne smatraju se dohotkom i ne podliježu oporezivanju. Stoga predlaže odbiti tužbeni zahtjev

3. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u Ugovore o radu od 20.10.2015., 17.5.2016., 5.10.2018. (list 7-13 spisa), izvod iz sudskog registra za tuženika (list 14-16 spisa), Sporazum od 29.8.2014. (list 17-18 spisa), presudu Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-5028/2018-15 od 5.4.219. i Županijskog suda u Zagrebu Gž R-1251/2019 od 21.10.2020. te sudsku praksu (list 19-39, 123-135, 141-151, 203-207, 243-250 spisa), platne liste (list 40-52, 181-192 spisa), Pravilnik o organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta iz 2015. i katalog radnih mjesta, te Izmjene i dopune navedenog pravilnika iz 2019. sa priložima, Temeljni kolektivni ugovor od veljače 2002., Kolektivni ugovor za radnike tuženika iz 2023. (list 61-122 i 136-137 spisa), Izvješće o primicima, obračunima i uplaćenim doprinosima za mirovinska osiguranje (list 169-180 spisa), te su saslušani svjedoci Mladen Lončarić, Vladimir Žlender i tužitelj (list 193-195 spisa), provedeno je financijsko vještačenje po vještaku Zrinku Ručeviću iz Ručević vještačenja d.o.o. (list 209-231 spisa).

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći svaki dokaz za sebe i sve dokaze u njihovoj ukupnosti sukladno čl. 8 Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 23/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22 - dalje ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

5. Valja reći da je sud izveo sve dokaze koje su stranke predložile, a punomoćnici stranaka su na ročištu 26. svibnja 2026. suglasno izjavili da nemaju daljnjih dokaznih prijedloga, da odustaju od drugih dokaznih prijedloga, te su predložili zaključenje glavne rasprave.

6. Predmet ovog postupka je zahtjev tužitelja radi utvrđenja da je tužitelj obavljao poslove koji su istovjetni poslovima radnog mjesta „vozač autobusa III“ te isplatu razlike plaće između one koju je primio po koeficijentu 2,20 i one koju bi primio po koeficijentu 2,40. za utuženo razdoblje.

7. Među strankama nije sporno da je tužitelj u utuženom razdoblju bio zaposlen kod tuženika i prednika tuženika, te iz priloženih Ugovora o radu proizlazi da je tužitelj od 26.10.2015. bio zaposlen na radnom mjestu „Vozač autobusa I“, šifra radnog mjesta ZS182, sa koeficijentom složenosti poslova 2,20 prema Kolektivnom ugovoru i Pravilniku o radu, a od 1.10.2018. na radnom mjestu „Vozač autobusa III“, šifra radnog mjesta ZS184, sa koeficijentom složenosti poslova 2,40.

8. Iz Pravilnika o organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta Zagrebačkog holdinga d.o.o., Podružnice Zagrebački električni tramvaj iz 2015. godine proizlazi da su sva radna mjesta razvrstana u deset grupa složenosti poslova, a kao vozač tramvaja tužitelj je razvrstan u V. grupu koja se odnosi na radnike koji imaju potrebna znanja i vještine u rukovanju strojevima, opremom i raznim alatima, te je tu većina zanimanja majstora i specijaliziranih mehaničara, montera, strojara, vozača, rukovatelja te manjim dijelom uslužna i službenička zvanja, za koje je predviđen raspon koeficijenta složenosti poslova 2,11-2,40. I prema KU za radnike ZET-a tužitelj je kao vozač razvrstan u V. grupu složenosti poslova.

9. Prema Pravilniku o organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta Zagrebačkog holdinga d.o.o., Podružnice Zagrebački električni tramvaj, Prilogu 3., Katalog radnih mjesta po grupama složenosti poslova, pod V. grupu složenosti poslova navedeni su: Vozač autobusa I s koeficijentom složenosti poslova 2,20, Vozač autobusa II s koeficijentom složenosti poslova 2,30 i Vozač autobusa III s koeficijentom složenosti poslova 2,40, čime je prednik tuženika odredio različitu visinu plaće za ove kategorije vozača.

10. Iz priloženih Ugovora o radu tužitelja sve do 1.10.2018., tužitelju je određen koeficijent 2,20, dok je u isplatnim listama tužitelja naznačen koeficijent 2,40, ali uz naznaku koeficijent korekcija -0,20.

11. Tužitelj je u svom iskazu izjavio da je zaposlen kod tuženika kao vozač autobusa od listopada 2015. godine, te je od početka rada imao koeficijent za obračun plaće 2,20, a potom 2,40, te isti sada iznosi 2,60, te cijelo vrijeme rada kod tuženika obavlja iste poslove, te ne postoji nikakva razlika u obavljanju poslova u odnosu na druge vozače autobusa, dakle, svi obavljaju iste poslove tako da voze svoje redovne linije, te preuzimaju autobusna linije jedan od drugog, te radi u smjenama. Većina vozača autobusa imala koeficijent 2,40.

12. Svjedok Mladen Lončarić je izjavio da je bio zaposlen kod tuženika kao vozač, te je u mirovini od 2021, a koeficijent po kojem mu je obračunavana plaća je iznosio 2,40, te je tužitelj radio sa njim. Kada je vozač tek došao raditi, onda je bio na probnom radu te bi imao manji koeficijent za obračun plaće, a kada bi se sklopio ugovor o radu na neodređeno vrijeme, plaća bi mu bila obračunavana po višem koeficijentu. Vozači autobusa I, II, III, su svi obavljali iste poslove, a jedina razlika je bila u odnosu na onog vozača koji je radio noću, a bio je parkirant. Tužitelj i on su obavljali potpuno iste poslove, te su potpuno iste poslove obavljali i od 01.10.2015. do 30.09.2018., dakle, svi obavljaju iste poslove koji se sastoje u tome da se preuzimaju autobusi, da se radi u smjenama, i da se voze redovne linije, te nema pravila tko vozi kakve linije između vozača. Tužitelj i on su oboje bili raspoređeni na mjesto rada Autobusni promet Podsused, te su se često izmjenjivali na istoj liniji tako da bi on od tužitelja ili obrnuto preuzeli tu liniju.

13. Svjedok Vladimir Žlender je izjavio da je zaposlen kod tuženika na radnom mjestu vozača autobusa, te mu je plaća u razdoblju od listopada 2015. do rujna 2018. obračunavana prema koeficijentu 2,40. Nije mu poznato da postoje vozači autobusa I, II, III, već svi vozači autobusa obavljaju iste poslove. Tužitelj i on obavljaju potpuno iste poslove i voze iste autobuse, a tako je bilo i u razdoblju od 01.10.2015. do 30.09.2018., dakle, svi obavljaju iste poslove koji se sastoje u tome da se preuzimaju autobusi, da se radi u smjenama, i da se voze redovne linije, te nema pravila tko vozi kakve linije između vozača. Tužitelj i on su oboje bili raspoređeni na mjesto rada Autobusni promet Podsused te su se često izmjenjivali na istoj liniji tako da bi on od tužitelja ili obrnuto preuzeli tu liniju.

14. Sud je prihvatio iskaze tužitelja i saslušanih svjedoka, budući su jasni i logični, te su međusobno suglasne, te iz istih nedvojbeno proizlazi kako se radi o radnicima tuženika koji svi rade na radnom mjestu vozača autobusa, te cijelo vrijeme većina radnika na tom radnom mjestu primaju plaću prema koeficijentu od 2,40, dok je tužitelj tijekom utuženog razdoblja primao manju plaću prema koeficijentu 2,20, iako između njih ne postoji nikakva razlika, svi su obavljali iste poslove te su preuzimali autobusne linije jedni od drugih. Također, iz iskaza citiranih svjedoka i tužitelja, a niti iz drugih izvedenih dokaza, ne proizlazi da navedeni svjedok sa većom plaćom obavlja i neke druge poslove i da zbog toga dobiva veću plaću od tužitelja. Stoga ovaj sud smatra da je tužitelj obavljao poslove koji su istovjetni poslovima drugih vozača autobusa koji imaju koeficijent 2,40 odnosno istovjetni poslovima radnog mjesta vozač autobusa III koji ima koeficijent 2,40.

15. Odredbe o određivanju i jednakosti plaća sadržane su u čl. 90. Zakona o radu (Narodne novine broj; 93/14, 127/17, 98/19, dalje: ZR) koji u st. 4. određuje da se primjerenom plaćom smatra plaća koja se redovito isplaćuje za jednaki rad, te u čl. 91. ZR-a koji propisuje da je poslodavac dužan isplatiti jednaku plaću radnici i radniku za jednak rad i rad jednake vrijednosti, a da dvije osobe različitog spola obavljaju jednak rad i rad jednake vrijednosti: ako obavljaju isti posao u istim ili sličnim uvjetima ili bi

mogle jedna drugu zamijeniti u odnosu na posao koji obavljaju, ako je rad koji jedna od njih obavlja slične naravi radu koji obavlja druga, a razlike između obavljenog posla i uvjeta pod kojima ih obavlja svaka od njih nemaju značaja u odnosu na narav posla u cijelosti ili se pojavljuju tako rijetko da ne utječu na narav posla u cijelosti ili ako je rad koji jedna od njih obavlja jednake vrijednosti kao rad koji obavlja druga, uzimajući u obzir kriterije kao što su stručna sprema, vještine, odgovornost, uvjeti u kojima se rad obavlja te je li rad fizičke naravi.

16. Po ocjeni ovog suda, odredbe o jednakosti plaća imaju se tumačiti ekstenzivno, što znači da se ne odnose samo na jednakost plaća žena i muškaraca, već općenito i na jednakost plaća radnika koji neovisno od imenovanog radnog mjesta obavljaju iste poslove u istim uvjetima rada, kao što je ovdje slučaj, u odnosu na tužitelja i sve ostale radnike koji obavljaju kod tuženika poslove vozača autobusa.

17. Stoga su i sve odredbe Ugovora o radu koje je tužitelj sklapao sa tuženikom i kojima je koeficijent za obračun plaće utvrđen u visini 2,20 umjesto u visini od 2,40 ništetne, imajući u vidu odredbu čl. 91.st. 4. ZR-a. Slijedom navedenog, nisu odlučni navodi tuženika na koji način Katalog radnih mjesta po grupama složenosti poslova, utvrđuje radna mjesta vozača, te da li je navedeni raspon koeficijenta u skladu s čl. 71. TKU, jer je tužitelj u utuženom razdoblju obavljao isti posao u istim uvjetima te je mogao zamijeniti bilo kojeg vozača autobusa koji je u tom razdoblju primao plaću prema većem koeficijentu za obračun plaće (2,40). Tuženik pak ničim nije dokazao da postoji razlika u poslovima ili propisanim kvalifikacijama za vozača autobusa I., vozača autobusa II. i vozača autobusa III. a niti je predložio daljnje dokazne prijedloge na te okolnosti, a ovaj sud smatra da je jedina razlika u plaći, a što je protivno čl. 91. ZR-a. Stoga je ovaj sud utvrdio da je tužitelj obavljao poslove koji su istovjetni poslovima radnog mjesta „vozač autobusa III“ te ima pravo na plaću tog radnog mjesta.

18. Ovakvo stajalište je zauzeto i u presudama Županijskog suda u Rijeci broj Gž R-432/2020 od 12. rujna 2022., Županijskog suda u Puli broj Gž R-73/2022 od 11. listopada 2022. i Županijskog suda u Splitu broj Gž R-754/2020 od 24. svibnja 2021.

19. Radi utvrđivanja visine tužbenog zahtjeva sud je izveo dokaz financijskim vještačenjem po vještaku Zrinku Ručeviću koji je u svom nalazu i mišljenju naveo da na temelju pregledane dokumentacije, te prema utvrđenjima i izračunima iz nalaza, mišljenja je kako visina neisplaćene bruto plaće za razdoblje od listopada 2015. do zaključno rujna 2018. kao razlika između primjene koeficijenta 2,40 i isplaćenog koeficijenta 2,20, iznosi ukupno 3.628,69 EUR (zbroj pojedinačnih konvertiranih iznosa); pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 'ao' Tabele 1 iz nalaza, a datumi dospijea istih dani su u stupcu 'ap' Tabele 1 iz nalaza.

20. Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka budući je stručan i obrazložen te na isti niti stranke nisu imale primjedbi ni daljnjih dokaznih prijedloga u tom smjeru.

21. Dakle, ovaj sud je utvrdio da razlika između plaće koja je tužitelju isplaćena po koeficijentu 2,20 i plaće koja bi mu pripadala po koeficijentu 2,40 za razdoblje od listopada 2015. do zaključno rujna 2018. iznosi ukupno bruto 3.628,69 EUR, te je tužitelj sukladno tome precizirao tužbeni zahtjev.

22. Prema čl. 133. st. 3. ZR-a zaštitu povrijeđenog prava pred nadležnim sudom ne može zahtijevati radnik koji prethodno poslodavcu nije podnio zahtjev iz stavka 1. ovoga članka (zahtjev za zaštitu prava), osim u slučaju zahtjeva radnika za naknadom štete ili drugog novčanog potraživanja iz radnog odnosa. Kako se u ovom predmetu radi o sporu radi isplate novčanog potraživanja, to suprotno navodima tuženika, sukladno citiranom članku, podnošenje zahtjeva za zaštitu prava u zakonskom roku nije bila procesna pretpostavka za podnošenje tužbe u ovom predmetu.

23. Nadalje, sporno je da li je za utužena potraživanja nastupila zastara, kako to ističe tuženik.

24. Prema čl. 139. ZR-a (koji je stupio na snagu dana 7.8.2014.) potraživanja iz radnog odnosa zastarijevaju za pet godina, pa kako se zadnje potraživanje razlike plaće odnosi na rujan 2018. te je isto dospjelo 16.10.2018., a tužba u ovom predmetu je podnesena 12.5.2025., to bi za isto, sukladno čl. 139. ZR-a nastupila zastara 17.10.2023., te bi sukladno tome nastupila zastara i za sva ranija utužena potraživanja.

25. Međutim, osnovano tužitelj navodi da u konkretnom slučaju petogodišnji zastarni rok teče tek od dana pravomoćnosti presude kojom je utvrđen ništetnim Sporazum od 29.8.2014.

26. Naime, iz presude Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-5028/2018-15 od 5.4.219. koja je postala pravomoćna dana 21.10.2020. (list 19-27 spisa) utvrđeno je da je ništetan Sporazum zaključen dana 29.8.2014. između Zagrebačkog holdinga d.o.o. Podružnica ZET i Sindikata koji djeluju u Zagrebačkom holdingu d.o.o. Podružnica ZET (list 19-20 spisa), a kojim Sporazumom je određeno da se zbog mjera racionalizacije troškova poslovanja, te smanjenja troškova osoblja za sve novo zaposlene radnike utvrdi ulazni koeficijent radnog mjesta umanjen za iznos od 0,20 do 0,40 u odnosu na postojeći koeficijent.

27. Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda RH održanoj 30.1.2020. zauzeto je slijedeće pravno shvaćanja (Su-IV-47/2020-2): „Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05 (čl. 104. st. 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.“

28. Kako iz tužiteljevih isplatnih lista tijekom utuženog razdoblja proizlazi da je u istima naznačen koeficijent 2,40, ali uz naznaku koeficijent korekcija -0,20, to ovaj sud smatra da je tuženik upravo na temelju navedenog Sporazuma od 29.8.2014. tužitelju umanjio koeficijent za 0,20. Kako je navedeni Sporazum od 29.8.2014. utvrđen ništetnim presudom Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-5028/2018-15 od 5.4.219. koja je postala pravomoćna dana 21.10.2020., to osnovano tužitelj navodi da je tek danom pravomoćnosti navedene presude, počeo teći petogodišnji zastarni rok. Slijedom navedenog, kako je petogodišnji zastarni rok iz čl. 139. ZR-a počeo teći danom pravomoćnosti navedene presude tj. 21.10.2020., a predmetna tužba je podnesena 12.5.2025., to je ista podnesena unutar petogodišnjeg zastarnog roka, pa tuženik neosnovano ističe prigovor zastare. Stoga je tužitelju valjalo dosuditi utužene razlike plaće u iznosu od ukupno 3.628,69 EUR bruto, kao u izreci presude.

29. Ovakvo stajalište je zauzeto i u presudama Županijskog suda u Varaždinu broj Gž R-35/2026 od 15. travnja 2026. i Županijskog suda u Rijeci broj Gž R-51/2026 od 12. svibnja 2026.

30. Tužitelju su na pojedinačne mjesečne iznose dosuđene zatezne kamate tekuće od 16-og u mjesecu za prethodni mjesec u skladno sklopljenim ugovorima o radu kojim je propisano da se plaća isplaćuje do desetog dana u mjesecu za prethodni mjesec, te sukladno čl. 92. st. 3. ZR i čl. 29. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05., 41/08., 125/11. i 78/15., dalje: ZOO), a s obzirom na odredbu čl. 45. st. 1. i 2., u vezi sa čl. 14. Zakona o porezu na dohodak (NN, 177/04 i dr.) te čl. 61. st. 1. i 9. Pravilnika o porezu na dohodak (NN, 95/05 i dr.) plaćanje poreza i prireza dopijeva s isplatom primitka od nesamostalnog rada, tako da tužitelj ne može ostvariti pravo na zatezne kamate za razdoblje kroz koje je isto kao sastavni dio bruto plaće nije dospjelo. Odluka o stopi zatezne kamate temelji se na čl. 29. ZOO, te Uredbi o izmjenama Zakona o obveznim odnosima "Narodne novine" broj: 156/22), kao u izreci presude.

31. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. st. 1 ZPP te su troškovi odmjereni prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23), a prema vrijednosti konačno postavljenog tužbenog zahtjeva. Tako je tužitelju priznat trošak zastupanja po punomoćniku i to: za sastav tužbe po Tbr. 7/1 - 100 bodova, ročište 7.11.2025., 3.2.2026. i 26.5.2026. po Tbr. 9/1 - po 100 bodova za svako, podnesak od 28.4.2026. po Tbr. 8/4 – 25 bodova, što uz vrijednost boda od 2,00 eura iznosi ukupno 850,00 eura, a uvećano za trošak PDV-a iznosi 1.062,50 eura. Tome valja dodati troškove financijskog vještačenja u iznosu od 400,00 eura pa ukupni trošak tužitelja iznosi 1.462,50 eura. Odluka o kamatama na parnični trošak temelji se na čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima i čl. 151 st. 3. ZPP-a.

U Zagrebu, 3. srpnja 2026.

Sudac:
Monika Ferić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Županijskom sudu. Žalba se podnosi pismeno putem ovog suda u roku od 15 dana.

DNA:

1. Pun. tužitelja
2. Tuženiku
3. Spis

Broj zapisa: **9-3088a-3ff3d**

Kontrolni broj: **0ac9c-f9917-a2f1b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.